

EXPLORATORII

Drumul de gheață și foc

ERIN HUNTER

EXPLORATORII

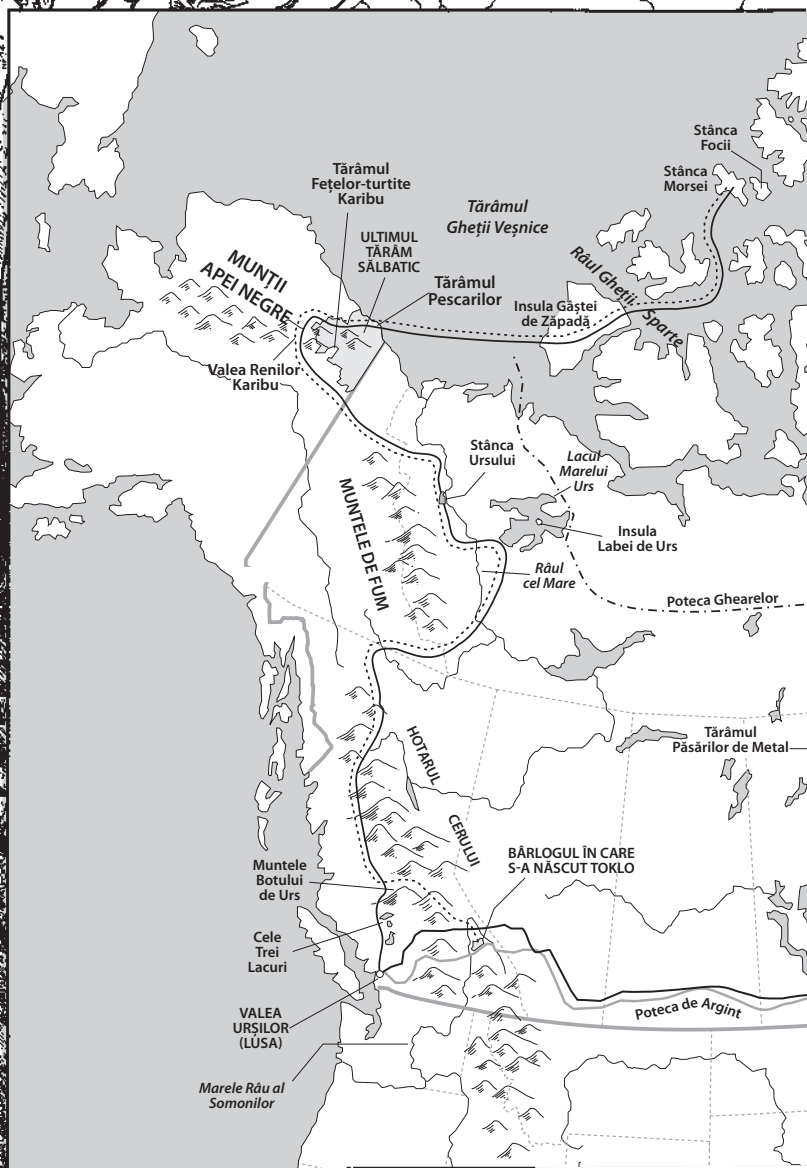
Drumul de gheață și foc

Cartea a V-a

Traducere din limba engleză de
Andrei Covaciu

Galaxia Copiilor

Mulțumiri speciale lui Tui Sutherland

Călătoria urșilor, așa cum o văd urșii

0 800 mile
0 1200 kilometri

Oceanul Arctic

INSULELE REGINA ELISABETA

Marea Beaufort

LANTUL MONTAN BROOKS

REZERVAȚIA NAȚIONALĂ ARCTICĂ

Canalul Parry

INSULA BANKS

INSULA VICTORIA

Alaska

MUNȚII MACKENZIE

Insula Superstiției

Fairbanks

Anchorage

Golful Alaska

Great Bear Lake

Cercul

Whitehorse

Yellowknife

Great Slave Lake

Juneau

MUNȚII STANCOȘI

CANADA

Oceanul Pacific

REZERVAȚIA NATURALĂ REVELSTOKE

Edmonton

GRĂDINA ZOOLOGICĂ DIN VANCOUVER

Calgary

Regina

Vancouver

Canadian Pacific Railway

Seattle

Portland

Fluviul Columbia

Helena

STATELE

Bismarck

Călătoria urșilor, așa cum o văd oamenii

CAPITOLUL 1

Lusa

Dungi roz, aurii și verzi străbăteau cerul nopții, împărștiind nori colorați printre stelele strălucitoare. Adevărate râuri de lumină dansau pe blănurile urșilor, în vreme ce aceștia stăteau pe țărm, privind în depărtare. Cu toții erau îmbăiați în luciri răcoroase, tăcute, distante, purtate prin aer asemenea unui vânt multicolor. Lusa clipi, blana ei unduindu-se în clipa în care își mută greutatea de pe un picior pe altul. Nu mai văzuse niciodată așa ceva. Nimic din ceea ce cunoscuse în Valea Urșilor nu fusese atât de frumos și nimic din ceea ce trăise în timpul lungii călătorii, însoțită de prietenii ei, nu fusese într-atât de straniu.

Ujurak trebuie să fi avut dreptate: era vorba de un semn. Focul de pe cer fusese trimis de spiritele urșilor, care le spuneau astfel să își continue drumul pe gheață.

Se uită către valurile care clipoceau și către întinderea albă și pustie din spatele acestora – Ținutul Ghețurilor Veșnice. Simți un fior de spaimă. Nisipul plin de pietre i se părea dur, însă reconfortant. Cu toate că nările îi erau în continuare asaltate de mirosul combinat al fețelor-turtite

și al lichidului acela negru și lipicios căruia Ujurak îi spunea „petrol“, ursoaica simțea mirosul ierbii abia încolțite și auzea fojgăitul micilor animale din apropiere. Un clipocit scurt venind dinspre râul aflat în spatele lor le atrase atenția. Cu siguranță acolo existau pești cu care s-ar fi putut hrăni. Umbrele tufelor de scaieți împrăștiate de jur-împrejurul lor le ofereau perspectiva unui adăpost în caz de ploaie ori ninsoare.

Dar, pe gheața nesfârșită, nu exista nimic... nici fructe de pădure, nici larve, nici iepuri, nici copaci... nimic de mâncare și nicio ascunzătoare – nici măcar mirosuri care să îi îndrumă într-o direcție sau alta. Nimic, în afara mirosului rece și gol al apei înghețate.

Cum ar putea ei să salveze Sălbăția într-un asemenea loc?

— Ujurak, spuse ea, împungându-l cu botul pe micul urs brun. Ești sigur de asta, nu-i așa? Asta îți spune semnul pe care l-ai văzut... că trebuie să mergem *acolo*, urmă ea arătând cu botul în zare.

Privirea lui Ujurak era întunecată și serioasă, amintind de faptul că el putea să vadă lucruri de care Lusa nici măcar nu avea habar.

— Sunt sigur, răspuse el. Kallik este cea care trebuie acum să ne călăuzească prin lumea ei.

Lusa aruncă o privire către prietena ei. Ursoaica albă stătea cu botul ridicat, inspirând mirosurile ghețurilor și ale mării de parcă nu s-ar mai fi săturat să le simtă. Lumina lunii îi conturase pete argintii pe trup, în vreme ce briza îi răvășea firele de blană de pe umeri. Mușchii îi fremătau din pricina dorinței de a păși pe întinderea înghețată, care o

ademenea asemenea unei chemări vrăjite. Lusa își dorea să poată înțelege felul în care se simțea Kallik în clipa aceea. Ce te-ar fi putut atrage în pustietatea aceea?

Trebuia să își păstreze curajul – și atât. Această aventură era mai importantă decât oricare dintre ei, înțelegese Lusa. Poate că, odată ajunși pe gheață, totul va deveni mai interesant decât și-ar fi putut ea închipui în momentul acela. Cu siguranță va fi ceva foarte diferit de lucrurile pe care le văzuse în Valea Urșilor!

— Și dacă ne ducem acolo, i se adresă ea lui Ujurak, o să putem salva Sălbăticia? O să putem opri fețele-turtite să scormonească pământul și să distrugă totul în calea lor?

Ujurak își clătină capul flocos, râcâind nisipul cu ghearele și lăsând în urmă brazde adânci.

— Nu știu, mărturisi el. Nu știu ce facem cu fețele astea turtite, dar știu că trebuie să ne continuăm drumul pe gheață. Focul de pe cer are o semnificație. Pot *simți* asta. Chiar dacă uscatul se sfârșește aici, călătoria mea – călătoria *noastră* – trebuie să continue.

Spunând asta, Ujurak se uită din nou către întinderea albă, iar Lusa simți un fior pe șira spinării. Cu toate că noaptea era rece, știa că nu numai frigul îi făcea pielea să se încrețească și labele să îi tremure.

— Hmm! se auzi vocea lui Toklo în spatele lor. Dacă mă întrebați pe mine, cu toții avem albine în cap – în loc de creier.

Se răsuci pe labele din spate și se îndreptă către linia neregulată a tufelor.

„Ah, nu“, gândi Lusa. Nu puteau să își continue călătoria fără Toklo! Urșii se despărțiseră deja o dată, atunci când el

se hotărâse să se refugieze în munții aflați la capătul îndepărtat al câmpiei, ducând acolo viața unui urs brun singuratic. Lusa nu înțelegea pe deplin de ce prietenul lor se întorse de acolo. Spera, însă, să o fi făcut pentru că se răzgândise. Îi dusese foarte mult dorul și, mai mult decât atât, ursoaica știa că aveau cu toții nevoie de prezența lui. Numai ei patru, împreună, ar fi putut salva Sălbăticia. Nu era o coincidență faptul că se întâlniseră și ajunseseră cu toții până la momentul acela de răscruce. Nu vedea și el asta?

— Toklo, așteaptă! îl strigă Lusa. Ce zici de focul de pe cer? Asta nu are nimic de-a face cu creierele noastre pline cu albine – e un semn!

Toklo își întoarse capul masiv. Ochiul lui negri străluceau puternic în lumina lunii:

— Tot ce vreau să spun este că, dacă pornim într-o nouă călătorie, ar trebui să mâncăm ceva înainte.

Auzind aceste cuvinte, Lusa simți o bucurie imensă. Toklo avea să vină cu ei! Poate că focul de pe cer îl impresiionase mai mult decât lăsa el să se înțeleagă. Lusa nu știa prea bine ce credea Toklo despre stele. Nu păreau să îi umple inima de bucurie, așa cum se întâmplase cu Lusa și cu Kallik. Dar dacă stelele nu se uitau la Toklo cu bunăvoință – oare ce credea el că fac?

Ursoaica îl urmă pe Toklo, pășind pe panta plină de pietriș și adulmecând cu botul prin aer.

— Ssst! făcu Toklo. O să sperii prada!

— Îmi pare rău! se scuză Lusa, încercând să pășească mai ușor.

Se lipi de coasta lui Toklo, abținându-se cu greu să nu își cufunde nasul în blana lui groasă și maronie.

— Ești atât de viteaz, Toklo!

Acesta pufni:

— Eu?

— Știi că nu te obligă nimeni să vii cu noi, se grăbi Lusa să adauge. Adică... știu că ai prefera mai degrabă să rămâi pe uscat... dar o să vii cu noi pe gheață, nu-i așa?

Toklo se opri, lăsând botul în pământ și începând să amușine concentrat. Lusa ciuli urechile, întrebându-se ce simțise prietenul lor. După o lungă pauză, acesta pufni din nou:

— De ce nu? bombăni el, evitând să o privească pe Lusa. Vreau să spun... experiența trăită pe munte nu a fost *prea* grozavă. Locul a fost cam aglomerat pentru mine. Prea mulți urși care se bat pentru prea puțină pradă.

Deodată, Toklo înălță capul, încordându-și mușchii.

— În plus, voi trei ați fi pierduți fără mine, adăugă el, dându-i Lusei un mic ghiont.

— Vezi ce am vrut să spun? râse micuța ursoaică. Ai fi putut să pleci și să trăiești pe cont propriu, dar, în loc să faci asta, ai ales să vii cu noi în această călătorie periculoasă. Iată de ce am spus că ești atât de viteaz.

Toklo îi aruncă o privire mirată, lumina lunii reflectându-i-se în ochi.

— Dar tu? Nu ai avut niciun moment de cumpănă înaintea de a te decide să îi urmezi pe ceilalți doi urși. A fost suficient ca ei să spună „Haideți să mergem pe gheață!” și tu te-ai grăbit să le răspunzi „Când pornim?”. Dacă mă întrebi pe mine, *tu* ești cea mai vitează dintre noi.

— Eh, spuse Lusa, stânjenită.

Din punctul ei de vedere, lucrurile stăteau altfel: ea nu-și imagina că ar putea să își părăsească prietenii pentru a

trăi în singurătate. Cel puțin nu deocamdată. Habar n-avea cum ar fi putut supraviețui de una singură. I se întâmplase asta atunci când fugise din Valea Urșilor, pornind în căutarea lui Toklo, dar atunci nu avusese de ales. Iar căutarea lui Toklo îi oferise un scop, ceva la care să se gândească – în afara faptului că trebuia să supraviețuiască. Întotdeauna crezuse că avea să îl găsească, așa că mereu se gândise că în cele din urmă va avea un partener de conversație. Dar faptul că ar fi putut trăi de una singură, numai cu copacii și cu vereritele de pământ drept companie, nu i se părea o idee prea bună.

— Păi, nu cred că... bâigui ea. Vreau să spun... Nu e ca și cum...

Deodată, dinspre tufa din apropiere se auzi o mișcare – un iepure țâșni pe pietriș, îndreptându-se în fugă către râu. Toklo țâșni la rândul lui, aruncându-și etichetele înainte și fugind cu burta aproape lipită de pământ.

Lusa îi căută cu privirea pe ceilalți doi urși. Ujurak tocmai urca panta către ea, în vreme ce Kallik rămăsese pe țărm, de parcă nu ar mai fi putut face niciun pas care să o îndepărteze de mare, odată ajunsă în apropierea acesteia. Luminile începuseră să pălească, în vreme ce luna atârna pe cer luminoasă și rotundă, formând o potecă strălucitoare pe suprafața apei.

Lusa auzi un furnăit nemulțumit, așa că întoarse capul și îl zări pe Toklo pășind către ea, fără niciun iepure atârându-i în bot.

— Poate că vom avea mai mult noroc acolo, sugeră Lusa, arătând către o baltă mlăștinoasă aflată ceva mai departe, lângă țărm, în partea opusă podului de fețe-turtite. Lumina

lunii se reflecta pe suprafața netedă a acesteia, iar în jurul apei se zăreau niște contururi înghesuite, care ar fi putut fi deopotrivă tufe sau ceva bun de mâncare. Lusa adulmecă nerăbdătoare, sperând să simtă izul apetisant al prăzii.

Ujurak se frecă de blana ei, clătînând din cap:

— Și mie mi se pare că simt ceva venind din direcția aceea, șopti el.

Kallik îi ajunsese din urmă pe cei trei, îndreptându-se apoi, cu pas ușor, către baltă. Se ținu aproape de Lusa, însă aceasta o surprinse de câteva ori întorcându-și capul mare și alb în direcția mării.

De îndată ce se apropiară suficient de mult de mlaștină, cei patru urși încetiniră înaintarea. Un fâlfâit o făcu pe Lusa să ciulească urechile. Rămase nemișcată, ținându-și respirația, ca să nu sperie prada. Ceilalți urși se uitau când la ea, când la baltă. Mogâldețele din jurul apei erau de fapt niște găște – un cârd întreg, cufundat în somn, la adăpostul păpurișului înalt.

Toklo aruncă o privire către Lusa și Ujurak, încercând parcă să le spună „Rămâneți pe loc“. Lusa se întreba dacă acesta își amintea ce se întâmplase ultima oară când cei patru prieteni vânaseră găște. În vârtoarea atacului, Ujurak se preschimbase într-o pasăre mare, cenușie, luându-și apoi zborul împreună cu tot cârdul. Când, în cele din urmă, reușiseră să îl găsească, Ujurak zăcea pe țărmul mării, cu ceva îngrozitor înfipt în gât, fiind cât pe ce să moară. Așa că prietenii lui se văzuseră nevoiți să îl ducă la fețele-turtite, sperând ca acestea să îl salveze. În felul acesta urșii ajunseseră aici, atât de aproape de bârlogurile puturoase și pline de fum ale fețelor-turtite. Lusa se uită la Ujurak, sperând ca acesta să

nu se transforme din nou. Experiența îi spunea că prietenul lor era în mai mare siguranță atunci când rămânea urs, asemenea lor.

Se așază fără zgomot pe pământ, alături de tânărul urs brun, privind cum Toklo și Kallik se despart, îndreptându-se, pe căi diferite, către cârdul de găște. Noroiul plin de pietricele plescăni rece sub burta și labele ursoaicei, dar aceasta trebui să recunoască faptul că senzația era mai plăcută decât cea trăită pe potecile negre care uneau bârlogurile fețelor-turtite. „Și noroiul nu este nici pe departe atât de rece precum gheața pe care vom trăi în curând“, își aminti Lusa, începând din nou să tremure.

Un găgâit sonor, venind dinspre cârd, sparse brusc tăcerea – și imediat mai multe găște își fâlfâiră aripile, grăbindu-se să se înalțe în aer.

— Ah, nu! exclamă Lusa, ridicându-se în picioare. Au fugit chiar toate?

— Nu, privește! îi spuse Ujurak, arătând cu botul către siluetele alb-brune ale lui Kallik și Toklo. Aceștia tocmai se năpustiseră, cu ghearele scoase, către învălmășeala de aripi și de pene. În clipa în care găștele se făcură nevăzute în înaltul întunecat al cerului, Lusa îi zări pe cei doi prieteni pășind cu un aer triumfător către ea și Ujurak, fiecare purtând în bot leșul câte unei găște.

— Excelentă vânătoare! exclamă micuța ursoaică neagră, îndreptându-se veselă către cei doi.

Kallik dădu din umeri, plină de modestie.

— De parcă o pasăre grasă ca asta ar avea vreo șansă în fața unui vânător experimentat, se laudă Toklo, aruncând găscă pe pământ și dându-și, semeț, capul pe spate.

Cei patru urși se așezară în jurul bălții, lângă un șir de tufe care îi fereau de vântul rece, înfruptându-se cu carnea zemoasă a găștelor. Lusa abia acum își dădea seama cât era de obosită. De cum se așezase, simțise că nu va mai fi în stare să se ridice la loc în picioare. Se bucura, însă, de faptul că acum apucase să își odihnească puțin labele și mușchii trudiți.

Oasele și carnea pe care tocmai le molfăia o ajutoră, însă, să își mai revină. Atuncă o privire în direcția luciului apei din apropiere și zări niște contururi mari în lumina lunii. Îi trebuiră câteva clipe ca să își dea seama că, de fapt, se uita la ea însăși și la prietenii ei. Părea cu mult mai mare decât în realitate! Blana ei era deasă și întunecată, iar urechile mai mari decât și le știa de pe vremea când se privise ultima dată în oglinda unei ape. Întotdeauna se simțise atât de mică în comparație cu ceilalți. Toklo părea mai puternic și mai înalt pe zi ce trecea, iar Kallik era chiar mai mare decât el.

Lusa se uită la ursoaica albă. Fălcile masive ale acesteia erau mânjite cu grăsime de gâscă, în vreme ce ghearele ei rupeau o nouă bucată de carne. Dacă Lusa nu ar fi cunoscut-o pe Kallik de atâta vreme, probabil că ar fi fost înfricoșată să se întâlnească cu ea în sălbăticie. Un urs alb ajuns la maturitate ar fi putut chiar să *mănânce* o ursoaică mai mică, asemenea Lusei!

Chiar în clipa în care se gândea la toate astea, o pană de gâscă ateriză pe nasul lui Kallik, făcând-o pe ursoaica albă să tresară și să strănute cu putere. Apoi strănută încă o dată, și încă o dată, expresia feței ei fiind atât de nedumerită și de indignată încât Lusa nu se putu abține să nu izbucnească în râs. Poate că, până la urmă, prietena ei, Kallik, nu era într-atât de înspăimântătoare.

— Haideți să căutăm un loc uscat în care să putem dormi, le propuse Toklo imediat ce urșii terminară de mâncat cele două găște.

— Da! Somn! se arătă Lusa de acord, ridicându-se încet în picioare.

Se simțea neobișnuit de grea, de parcă ar fi avut blana îmbibată cu apă. Ceilalți urși se uitau la ea ciudat, dar Lusa nu se putea gândi în clipa aceea decât la faptul că în curând se va ghemui într-un loc clăduros și că va trage un pui de somn.

— Ce spuneți dacă ne-am duce pe gheață? spuse Kallik. Nu ar trebui să pornim la drum? Am putea dormi acolo.

Ideea ursoaicei albe nu promitea nici căldură, nici confort – i se păruse Lusei. Cum își putea dori un urs să adoarmă pe gheață?

— Asta e o idee proastă, pufni Toklo, de parcă ar fi citit gândurile Lusei. Avem acum, poate, ultima noastră șansă să dormim în condiții decente.

— Ce vrei să spui cu asta? izbucni Kallik. O să dormim foarte bine acolo! Chiar mai bine decât aici, pentru că nu o să ni se mai umple blana de noroi, nu o să mai mișune fără-ghearele prin preajmă – și nici nu o să mai năvălească peste noi cu bestiile lor de foc!

— Da, sigur, răspuse Toklo. Sunt convins că este foarte comod să dormi pe apă înghețată. Eu, unul, aș putea *amâna* puțin această experiență.

Urechile Lusei fremătau, nervoase. În sinea ei, era de acord cu Toklo, dar credea că părerea acestuia o nedreptățe pe Kallik. La urma urmelor, acesta era locul pe care prietena ei tânjise să-l găsească în tot acest timp – ținutul în care toți urșii albi își doreau să viețuiască, pentru că ghețurile de acolo